

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R.P. Petri Leurenii Societatis Jesu, SS. Theologiæ
Doctoris, & SS. Canonum Professoris Vicarius Episcopalis,
Sive Tractatus Quaternarius Per Quæstiones & Responsa
Canonica Deductus**

Leuren, Peter

Coloniae Agrippinae, 1708

103. Vicarium habere speciale mandatum, an probandum, an præsumendum, & an Vicario attestanti de eo sit credendum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-74203](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-74203)

quanti procuratoris mandatum cum plena potestate vel cum libera vim specialis mandati habere scribant DD. in l. si procurator, cui libera. Abb. in c. si non. de delegat. num. 28. quod tamen non transit absque difficultate ex dictis per Alex. & alios in cit. l. si procurat. &c. Addit. num. 9. Vicarium tamen Episcopi cum plena potestate non posse facere exigentia speciale mandatum, nisi quibusdam specialibus expressis dicit gl. in dicto c. 2. in fine, & videtur esse de mente illorum, quos retuli in princ. hujus q. 65.

Questio 101. An, si in mandato generali Vicariatus Vicario ab Episcopo detur potestas ad omnia exequenda, que Episcopalis sunt potestatis, excepta aliqua re speciali, speciale mandatum requirente, v. g. beneficiorum collatione, Vicarius expedire possit cetera, que speciale mandatum requirunt v. g. dispensare &c.

1. **R**espondeo non convenire in hoc AA. nam primò affirmativam tenent apud Sbroz. cit. q. 65. num. 15. Decius in c. cum dilecta. col. 2. de confirmat. utili & inut. & in l. de Regul. juris. num. 29. Dominic. in c. qui ad agend. de procurat. in 6. §. 1. n. 2. Cagnol. in cit. l. 1. num. 37. Gozad. conf. 26. num. 49. Tiraq. de retract. lignan. in fine. num. 95. Ratio horum AA. est, quia illa exceptio declarat & ampliat regulam, aliàs exceptio non esset de regula, pro ut esse debet, & esset inutilis & superflua. Negativam è contra tenent apud eundem Sbroz. & apud Garc. n. 78. Anchar. in c. 2. de off. Vicar. in 6. in fine. Franc. in c. quoniam frequenter. de lite non contestata. num. 1. Covar. ubi ante. dicens hanc sententiam veriore. Quibus adherere videtur ipse Sbroz. & expressè illis adherent Laym. in c. ult. de off. Vicar. in 6. num. 12. & Pirh. cit. num. 43. Item Ventrigl. Tom. 2. annot. 14. §. 1. num. 48. citans Meroll. Theol. mor. p. 3. disp. 7. c. 6. dub. 43. num. 411. & seq. Pro hac sententia n. 43. rationem hanc dat Sbroz. quòd tunc exceptio illa veniens ad regulæ diminutionem non debet operari augmentum. Eandem rationem fusiùs deductam dat Pirh. l. cit. ex Laym. l. cit. quia nimirum exceptio rei, quæ sub regula non comprehenditur, non ampliat sive extendit regulam, sed potius restringit & diminuit; licet enim exceptio apposita regulæ universali eam confirmet in aliis contentis sub regula, seu non exceptis; quia tamen collatio beneficiorum ex juris dispositione non comprehenditur in generali mandato Vicariatus, sed excipitur, ideo illa exceptio non ampliat regulam, ut comprehendat etiam reliqua speciale commissionem requirentia; sed solum videtur apposita ad significandam diminutionem seu restrictionem, ita ut æquipolleet particulæ adversativæ, & sensus sit, quòd Vicarius omnia possit exercere, quæ jure ordinario ad ejus officium spectant, sed beneficia conferre non possit.

2. Quòd si tamen Episcopus committeret facultatem absolute faciendi omnia, quæ ipse facere potest, excepta v. g. collatione beneficiorum, tum vi talis commissionis poterit etiam expedire reliqua omnia speciale mandatum requirentia; nam jam collatio beneficiorum continetur in regula seu propositione illa universali; quia est inter ea, quæ facere potest Episcopus; ideoque ejus exceptio censetur confirmare alia omnia ejusdem generis non excepta. Ita Laym. & Pirh. citantes Gloss. in cit. c. 2. v. committantur. Idem omnino tradit Garc. l. c. n. 79. sub hac distinctione; P. Leuron. Vicarius Episc.

nimirum quòd possit Vicarius cetera omnia requirentia speciale mandatum, si datum generale mandatum dicendo: ad omnia, que potest constituens, excepta illa re; secus, si datum generale mandatum dicendo simpliciter: ad omnia, excepta illa re.

PARAGRAPHUS II.

De iis, quæ Vicarius generalis facere nequeat sine speciali mandato extra materiam beneficiale.

Questio 102. Mandatum speciale Vicarii quodnam sit, & qualiter a mandato singulari distinguatur?

Respondeo cum multa spectantia ad jurisdictionem & potestatem Episcopalem exercere nequeat Vicarius sine speciali Episcopi mandato. Sbroz. l. 1. q. 65. num. 1. juxta c. penult. & ult. de off. Vicar. in 6. necesse erit explicare priùs mandati seu commissionis specialis naturam; hinc dico minus perfecte illud describi à Ventrigl. Tom. 2. annot. 14. num. 46. quòd tunc dicatur habere Vicarius generalis speciale commissionem ad aliquod negotium, quando illud particulariter est illi demandatum, vel in, seu una cum commissione (intellige generali Vicariatus) vel extra illam per aliquem actum. Melius vero describi à Sbroz. l. cit. num. 2. quòd speciale mandatum dicatur, quando Episcopus dat potestatem Vicario verbis expressis ad aliquem actum, generalitate verborum abstracta v. g. ad conferenda beneficia &c. absque eo, quòd causa & persona exprimat se seu specificetur, citat pro hoc c. penult. de off. Vicar. in 6. junctà gl. v. committantur. & c. fin. cit. eod. junctà gl. v. commissa. Rebuff. in pr. benef. tit. form. Vicar. Alex. conf. 134. in princ. vol. 6. Cravet. conf. 125. num. 6. ac præsertim Melill. tract. de præcedentia Vicarii c. 3. num. 5. in fine Covar. l. 1. var. resol. c. 6. num. 2. ubi quòd non oporteat esse mandatum speciale quo ad causam, neque quo ad personas. Tunc vero erit & dicetur mandatum singulare, ubi non tantum genus seu species causarum, sed ipsa causa in particulari, & persona fuit expressa. Sbroz. l. cit. num. 3.

Questio 103. Vicarium habere speciale mandatum, an probandum an præsumendum: & an Vicario attestanti de eo sit credendum?

1. **R**espondeo primò per modum suppositionis, Vicarium ipsum, seu ipsam deputationem in Vicarium esse probandam ex Regula generalitatis quòd qualem quis se facit, talem debet se ostendere: l. non ignorat. c. de accusat. Bald. conf. 89. num. 3. l. 1. apud Ventrigl. Tom. 2. annot. 14. §. 1. num. 50. Quia & in hoc non creditur assertioni ipsius Vicarii, ut Paris. conf. 12. num. 14. & 15. apud eundem. Quòd ipsum tamen solum procedit, ubi Vicariatus negatur, & tunc fundans se in eo debet illum probare. Ventrigl. ibidem citans Bursat. conf. 23. num. 22. l. 1. Mihi in repertor. v. Vicariatus. juxta dicta à nobis supra in quest. an opus sit scripturâ in constitutione Vicarii, ubi etiam qualiter probandus Vicariatus.

2. Respondeo secundò: si verò non negetur Vicariatus seu deputatio in Vicarium, sed sola potestas

Vicarii, distinguendum est, ita ut, si negetur potestas & facultas, quam habet Vicarius ex generali commissione & jurisdictione ordinaria, hæc probanda non sit, sed præsumenda. Ventrigl. l. cit. num. 52. citans c. cum in jure. de off. deleg. & ibi Felin. col. penult. Bald. in l. ea quidem. col. 4. c. qui accusari non poss. Rotam decis. 176. in antiq. ubi deciditur, Legato credendum in his, quæ veniunt ex communi jure, & ex officio legationis. Et sic credendum Vicario sine literis attestanti in his, quæ veniunt ex generali commissione, astituit Sbroz. l. 2. q. 66. num. 2. citans Mascard. de probat. concl. 140. num. 3. & concl. 269. n. 3. & 4. vol. 1. Si vero negetur in Vicario facultas eorum, quæ speciale mandatum requirunt, subdistingendum est: vel enim negatur aut opponitur contra hanc facultatem, antequam Vicarius illam exerceat, ad impediendum actum faciendum, & tunc est ea omnino probanda, nec præsumi debet aut sufficit, aliis actus erit nullus ipso jure. Ventrigl. l. cit. n. 33. citans Mascard. de probat. concl. 140. num. 16. & Crescent. (quos etiam ait tenere, in hoc casu hanc facultatem probari per communem reputationem) exemplo delegati, à quo si petatur, ut doceat de suo mandato; si non doceat, quidquid agit, est ipso jure nullum, juxta Innoc. in c. venerabilis. de censib. col. 1. Felin. in c. cum in jure. de off. deleg. apud eundem Ventrigl. Qualiter verò probanda dicta facultas, satis constat ex dictis supra, ubi an opus scripturæ in constit. Vicarii, quæ enim ibi dicta de probatione Vicariatus, multo magis locum habeat in probanda commissione speciali, dum ea, quæ specialiter committuntur, seu speciale mandatum requirunt (intellige in simul cum commissione generali Vicariatus) in literis Vicariatus exprimi soleant. Sbroz. l. 2. q. 67. num. 1. ex Rebuff. in pr. tit. form. Vicar. num. 42. Si verò negatur prædicta facultas, postquam Vicarius ea usus est, & ad annullandum actum factum, & tunc, si Vicarius, vel ejus prædecessor communiter explevit ea, quæ requirunt specialem facultatem, maxime Episcopo præsentem, est præsumenda illa facultas, ne actus invalidi dentur; cum semper præsumatur pro validitate actus. Ventrigl. cit. n. 53. Paris. de resen. l. 7. q. 24. num. 13. Et generaliter, quod mandatum præsumatur post actum factum; concludit idem Paris. l. cit. l. 9. q. 22. num. fin. & num. 21. dicit mandatum legationis præsumi ex diuturnitate temporis. Quod faciunt etiam, quæ habet Barbof. juris Eccles. l. 1. c. 32. num. 129. ubi agens de facultate Vicarii Episcopi dandi dimissorias sine speciali mandato Episcopi, fuse probat, hoc mandatum datis dimissoriis in Vicario præsumi & probari multis conjecturis.

Quæstio 104. Num in iis, quæ speciale mandatum requirunt, Vicarius sit delegatus, & ab eo ad Episcopum appelletur?

Respondeo affirmative. Sbroz. l. 2. q. 65. num. 2. Garc. p. 5. c. 8. num. 40. nisi simul & unâ in prima commissione generali Vicariatus committantur. Sbroz. num. 3. Garc. num. 41. vel si extra illam committantur, committantur tanquam Vicario. In utroque enim hoc casu erit Ordinarius, & spectabunt ea ad ordinariam illius jurisdictionem. Vide & de his dicta fusiùs supra, ubi in quibus habeat jurisdictionem ordinariam. Vide quoque Laym. in c. ult. de off. Vicar. in 6. num. 14.

Quæstio 105. An & qualiter requirentia speciale mandatum, sine eo gesta à Vicario ratificare possit Episcopus?

Respondet negative Sbroz. l. 3. q. 26. cum Anchar. in c. licet. de off. Vicar. in 6. n. 2. Gemin. ibidem n. 15. & Franc. ibid. col. 2. in Gl. v. speciali mandato. Rationem etiam addit; quia non est locus rationi ut ex tunc, nec ut ex nunc in iis, in quibus consideratur initium, ut in sententia, electione; secus tamen in casibus, in quibus non consideratur initium; quia tunc ratificare potest Episcopus gesta per Vicarium, saltem prout ex tunc juxta regulam: non firmatur. de reg. juris in 6. Item quia juxta Gemin. l. cit. facere nomine Vicariatus, non est facere nomine constituentis, nisi in his, quæ veniunt ex generali mandato; hinc rata haberi non possunt specialia tanquam non gesta nomine constituentis juxta regulam. Ratum. de reg. juris in 6. licebit tamen ratificare gesta per Vicarium nomine Episcopi in ejus commodum per Episcopum scientem & tacentem, nedum approbantem. Sbroz. l. cit. n. 2. ex Abb. conf. 88. col. 5. n. 6. vol. 1. plura de his infra in fine hujus tract. ubi de gestis per Vicarium approbandis aut rescindendis, & puniendis.

Quæstio 106. Num Vicarius in iis, quæ speciale mandatum requirunt, possit Vicarius potestatem suam specialiter acceptam ab uno casu extendere ad alium similem?

Respondeo: Resolutionem hujus quæstionis pendere ab eo, num potestas in illis requirentibus speciale mandatum, ei concessa in ipsa Vicariatus commissione; tunc enim in iis habebit, ut dictum paulò ante, jurisdictionem ordinariam; jurisdictionem autem ordinariam, quia est prorogabilis de casu ad casum similem. Sbroz. l. 1. q. 67. num. 5. in fin. juxta c. P. & G. de off. delegat. & ibi Gemin. num. 9. videtur posse extendi dicta potestas de casu uno ad alium similem. Si verò sunt solum jurisdictionis delegate (qualia sanè erunt, dum commissio seu mandatum non tam est speciale quam singulare ad singularem casum) non poterit ea potestas extendi ad omnino etiam similem casum; quia ut Sbroz. l. cit. citans Jo. de S. Georgio. in c. licet. de off. Vicar. in 6. jurisdictione delegata est improrogabilis, seu extendi nequit ad alia etiam similia juxta cit. P. & G.

Quæstio 107. In quibus Vicarius egeat speciali mandato?

Respondeo: Plurima esse, ad quæ Vicarius egeat speciali commissione seu mandato, constat. Sbroz. l. 1. q. 65. n. 1. quanquam verò ea sint, difficile est generali aliqua regulâ complecti, propter diversas DD. sententias, dum quæ eorum aliqui volunt requirere speciale mandatum, de iis id negent alii. Engels ad tit. de off. Vicar. num. 10. generalem regulam aliquam ponere videtur Garc. p. 5. c. 8. num. 46. juncto num. 63. ita ut in omnibus iis, quæ sunt jurisdictionis voluntariæ, & sapiunt meram gratiam, egeat speciali mandato; in iis verò quæ sunt justitiæ, seu necessario expedienda, speciali mandato non egeat. Verum hæc regula infallibilis non est, nec apud omnes recepta, ut bene Engels. loc. cit. sic v. g. tradit Rebuff. in pr. benef. tit. form. Vicar. Vicarium instituire non posse præsentatos, etsi id negent alii, & tamen instituire præsentatos est justitiæ. E contra dispensare, remittere denunciations matri-